

Η θρυλική οπερέτα «Θέλω να δω τον Πάπα!» επιστρέφει σε μια φιλόδοξη παραγωγή υπό τη μουσική διεύθυνση του Νίκου Βασιλείου και τη σκηνοθεσία της Νατάσας Τριανταφύλλη

τωπίζει, το έργο σατιρίζει την υπερβολή και την υποκρισία της αστικής ζωής, με τρόπο που παραμένει εντυπωσιακά επίκαιρος. Στην καρδιά αυτής της πολυαναμενόμενης αναβίωσης βρίσκονται οι πρωταγωνιστές Χρύσα Μαλιαμάνη και Νικόλας Μαραζιώτης, στους ρόλους της Άννας και του Αδριανού αντίστοιχα. Οι δύο ταλαντούχοι καλλιτέχνες μοιράζονται τις σκέψεις τους για την προετοιμασία, την πρόκληση της απόδοσης ενός τόσο απαιτητικού έργου και τη διαχρονικότητά της θεματολογίας του.

GALA: Η Άννα αποτελεί έναν καθρέφτη των κοινωνικών προσδοκιών και αντιφάσεων. Πόσο κοντά ή μακριά πιστεύετε ότι βρίσκεται από την πραγματικότητα του σήμερα;

ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΙΑΜΑΝΗ: Σίγουρα η Άννα εκείνης της εποχής είναι ένα πλάσμα πιο απομονωμένο κοινωνικά, με πολύ συγκεκριμένη εικόνα στο μυαλό της για τις σχέσεις δύο ανθρώπων. Σήμερα, τα νέα παιδιά έχουν μεγάλη πρόσβαση σε πληροφορίες, έχουν άλλα πρότυπα, θέλω να ελπίζω ότι η σκέψη των νέων ανθρώπων και οι προσδοκίες τους όσον αφορά τις ανθρώπινες σχέσεις έχουν εξελιχθεί. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν ατάκες στο έργο που θυ-

μίζουν ελληνικές ταινίες παλαιότερων δεκαετιών, οι οποίες μας δείχνουν πόσο πολύ αυτά τα στερεότυπα είναι ριζωμένα στην ελληνική κοινωνία. Η προσπάθεια λοιπόν αποδόμησης τους παραμένει επίκαιρη και ουσιαστική όσο και την εποχή που γράφτηκε το έργο.

G: Σας προβλημάτισε η αναβίωση ενός έργου που προκάλεσε αντιδράσεις;

Χ.Μ.: Η αλήθεια είναι πως το βρήκα μεγάλη πρόκληση. Η φράση του μουσικού σουξέ «Θέλω να δω τον Πάπα», πέρα από την κυριολεκτική του σημασία, χωράει και διάφορες άλλες ερμηνείες. Αν σκεφτεί κανείς μια νέα κοπέλα που δεν έχει καθόλου εμπειρίες ζωής και ζει μέσα σε ένα υπερπροστατευμένο αστικό περιβάλλον, την καταπιεσμένη σεξουαλικότητά της, έχουμε αμέσως μια εκρηκτική συνταγή. Σήμερα, σε αντίθεση με την εποχή που γράφτηκε το έργο, πιστεύω πως υπάρχει περιθώριο γι' αυτήν την ερμηνεία, χωρίς να θεωρηθεί θέμα-ταμπού, έτσι ώστε να ξεφύγει κανείς από τη στενή θρησκευτική ερμηνεία που προκάλεσε αναστάτωση το 1920.

G: Η μουσική του Σακελλαρίδη είναι απαιτητική. Πώς διαχειριστήκατε την ισορροπία μεταξύ τεχνικής και συναισθήματος; ➔

Εναν αιώνα μετά την πρεμιέρα της, η θρυλική οπερέτα «Θέλω να δω τον Πάπα!» του Θεόφραστου Σακελλαρίδη επιστρέφει δυναμικά στην Εναλλακτική Σκηνή της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Σε μια νέα, φιλόδοξη παραγωγή υπό τη μουσική διεύθυνση του Νίκου Βασιλείου και τη σκηνοθεσία της Νατάσας Τριανταφύλλη, το έργο υπόσχεται να ξαναζωντανέψει τη μαγεία της ελληνικής οπερέτας, αναδεικνύοντας την έντονη κοινωνική του σάτιρα, τη μουσική ιδιοφυΐα του συνθέτη και την κωμικοτραγική του πλοκή. Η οπερέτα του Σακελλαρίδη υπήρξε επαναστατική για την εποχή της, προκαλώντας αντιδράσεις από την Καθολική Εκκλησία, αλλά και μεγάλο ενθουσιασμό στο αθηναϊκό κοινό. Με επίκεντρο ένα νεόνυμφο ζευγάρι και τις κοινωνικές πιέσεις που αντιμε-

«Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ είναι μια δύσκολη τέχνη, γιατί απαιτεί όχι μόνο εξαιρετική μουσική απόδοση αλλά και ΘΕΑΤΡΙΚΗ αλήθεια»

